

АКТ-ИЗЛОЖЕНИЕ ЗА ИЗБОР НА БЪЛГАРСКИ ПАТРИАРХ И СОФИЙСКИ МИТРОПОЛИТ

За слава на Светата, Единосъщна, Животворяща и Неразделна Троица – Отец, Син и Дух Светий.

Самостоятелната Българска православна църква – Българска Патриаршия, която е “неотделим член на Едната, Света, Съборна и Апостолска Църква” (чл. 1, ал. 1 от Устава на БПЦ-БП) е скъп и жив завет, предаван в приемствеността от поколение в поколение още от нашето славно многовековно минало, което осмисля настоящето ни и озарява бъдещето на православния ни български народ. Основана още през деветото столетие при св. цар Борис-Михаил I – Покръстителя, която точно преди 1160 години от св. Фотий Велики, Патриарх Константинополски, е със статут на автономна Поместна църква в юрисдикцията на Вселенския патриаршески апостолски Трон на Константинопол от 4-ти март 870 г. под наименованието “Плисковско-Преславска архиепископия и Константинополски Екзархат на цяла България”. През 893 г. в Българската църква се въвежда официално за богослужебен

език българският. Едва 10 години след Покръстването на Суверена на България и неговите поданици, българизацията в новоучредената Българска църква се извършва от ръкоположените български архиереи св. Климент Охридски, епископ Велички, св. Наум Преславско-Охридски, Константин, епископ Преславски, и епископ Марко Деволски. През 913 г. във Влахернския дворец в Константинопол Вселенският патриарх св. Николай I Мистик като регент на малолетния патриарх Константин VII Багренородни провъзгласява Българския владетел Симеон I за Цар на българите и изпраща, според Теодор Дафнопат, патриаршески епириптарий (патриаршеска епанокалимавка) на българския духовен глава, като това се счита за първи акт на въздигане на Българската църква в патриаршеско достойнство, макар и все още подчинено на Константинопол.

През 919 г. Българската църква придобива окончателно статут на първата Църква след основаните от апостолско време и признати от най-висшия църковен форум – Вселенските събори като автокефална първородна Църква-Дъщеря на Великата Христова църква в Константинопол. Тази първа автокефалия е окончателно препотвърдена като напълно самоуправляема Църква от месец октомври 927 г. с ранг на Патриаршия, имаща за седалище българския столичен град Преслав и диоцез – цяла България, което е видно от специални Актове на Константинополските патриарси Стефан II Амасийски, св. Трифон и Теофилакт Цариградски.

Ето така Българската църква е първата, която заема шестото място сред древните първопрестолни и равнодостойни центрове на целия християнски свят, като престолният на Българския патриарх град Преслав се нарежда непосредствено след Рим, Константинопол, Александрия, Антиохия и Йерусалим.

След завладяването на Източна България и нейната столица Преслав, Българският патриаршески престол се мести в посока запад, където продължава фактическото и юридическо съществуване на Българската държава. В Първи сигилий от м. юли 1019 г. и във Втори сигилий от м. май 1020 г. на императора на Източната Римска империя, именувана от модерната историография Византия, Василий II се потвърждава автокефалният статут на Българската Архиепископия със седалище гр. Охрид за правоприемник на понижената от Патриаршия в Архиепископия на Дръстър от император Йоан Цимисхи през 969 г., макар и той да извършва това чрез правото на силата без изискуемата сила на правото, изискваща църковна санкция. От посочените императорски едикти се определя, че

Тронът на Българския архиепископ е в Охрид – последна столица на България, управлявана от династията на Комитопулите. С издадените два сигилия на император Василий II Българският патриарх Давид бива отстранен и изпратен в Константинопол, а за пръв “Архиепископ на Охрид и на цяла България” се поставя Йоан. В писмо до Арменския владетел Леон II от края на 1213 г. Вселенският патриарх Теодор II Ириникос споменава “Светейшия Архиепископ и Архипименарх на всички българи” Йоан Каматир, чието архиепископско седалище е в гр. Охрид

През 1235 г., на големия Всеправославен събор, проведен се в град Лампсак, Българската църква – с престолнина в царствения Търновград, също получава официално и каноническо признаване на патриаршеското си достойнство от всички Източни Патриаршии, като автокефалният Търновски патриарх подобаващо е поставен на петото място в Православния диптих и се утвърждава като първостепенен деятел в църковния и държавния, политико-обществения и културно-просветния живот на българския род и на Вселенското православие.

За пръв Търновски патриарх този Събор провъзгласява Йоаким Първи – първият Български патриарх, ръкоположен от всички Източни патриарси в Лампсак, който е причислен към сонма на светиите. Канонизирани за светци на св. Православна църква са и други Търновски патриарси: свещеномъченикът за вярата Макарий и славният, всехвален и богоносен патриарх св. Евтимий, при когото светата Православна църква по българските земи достига висок авторитет и огромно междуцърковно влияние. Патриаршеският институт става стожер, освен на вярата в Христа, но и символ на българското народностно и духовно-културно единство. В този славен период Българската православна църква успешно разпростира Словото Божие на

говорим от народите език в земите от Западните Балкани и в Северната шир, където за първосветители са избирани и ръкополагани представители на Търновската книжовна школа като митрополити – Киевски, Литовски, Московски и на цяла Рус.

През трагичната за народа ни 1393-та година светата Българската Патриаршия споделя участието на нашата държава и по настъпили военно-политически обстоятелства преустановява своето институционално съществуване. В Османската империя Българската църква преминава – не по църковно решение, съобразно Църковното право, а по волята на Султана – под фактическото и правно управление на Вселенската Патриаршия, а през

1416 г. – и официално в нейната юрисдикция. В това положение православният Български народ живее почти пет столетия.

Съдбата на славната Търновска Патриаршия в 1767 г. споделя и другият наш вековен църковен институт – автокефалната Българска Архиепископия със седалище в град Охрид. Така българите – единственият народ имал едновременно две автокефални Православни църкви по време на Второто Българско царство и с една народностна, но и държавотворна Българска Архиепископия, то в цялост светата ни Църква, със своите древни и славни престоли – Патриаршеския в Търново и Архиепископския в Охрид – временно преустановява съществуването си, докато Всемиловичият и Всещедър наш Бог я възроди отново и ни я дари за трети път с благодатта на автокефалията.

След няколко десетилетия на блянове, прошения и активни действия, при възродено национално самосъзнание, се осъществиха всенародни процеси, особено в столицата на Османската империя Цариград, за църковна автономия или автокефалия, която Вселенската Патриаршия във Фенер да предостави, тъй като самоопределилият се в рамките на Империята Български народ, желаейки своята пълноценна и дори държавна независимост, копнееше, както във времената на св. братя Кирил и Методий и св. цар Борис, да участва в богослужения, извършвани на говоримия от него роден български език.

Всичко това доведе до стремеж за предобиване на пълна каноническа църковна самоуправляемост, като на 27 февруари 1870 г. Българската църква беше възобновена – под наименованието Българска Екзархия.

Както някога султан Баязид беше подчинил чрез военната си мощ православния български род, предавайки светата ни Българска църква в подчинение на Вселенския патриарх в Константинопол, който е бил определен в пределите на цялата Османска империя да представлява всички християни пред Високата порта, така и неговият приемник султан Абдул Азис със свой Ферман възстанови църковната ни самостоятелност, учредявайки Българската Екзархия с престолнина в неговата имперска столица Цариград.

На 16 септември 1872 г. Светият и Велик събор на Православната църква, свикан от Вселенския патриарх, обяви възродилата се със Султански декрет Българска църква и целия българския род за схизматични. Този акт на Събора не получи одобрението на всички свети Църкви. Патриаршията на Светия Град Йерусалим, на Светите Земи и на цяла Палестина, където Сам

Господ Иисус Христос по обещанието Си изпрати, след Възнесението Си, на Петдесетница Светия Дух и основа Своята Си Църква, откъдето всички Негови апостоли, разпростирайки се по целия свят основаха всички останали Християнски църкви, не одобри и отхвърли този акт като противен на евангелските повели и Свещените Канони.

Така Блаженейшите Екзарси на всички българи продължиха да предстояват светата ни Църква, въпреки ограниченията на наложената схизма, от сърцето на султанския град Цариград, тъй като имаха най-естественото призвание при петвековно чуждо владичество да обединяват всички православни християни от българския род, пръснати из обширната територия на Империята.

След възстановяването пък на политическата независимост на страната ни, светата Българска Екзархия спомогна за укрепването на обновената ни държавност, вдъхвайки така необходимите на новоосвободена млада България сили за институционален живот, доказателство за което е Учредителното събрание, проведено през 1879 г. в старопрестолния Търновград, председателствано от бившия вече към този момент Български екзарх Антим.

В годините и десетилетията след Освобождението Българската Екзархия – и в границите на свободното Княжество България с василитет към Високата порта, в Източна Румелия, автономна област на Османската империя, а след 1885 г. съединени в единен държавен организъм, който след 1908 г. като провъзгласено и признато независимо Царство България, а и извън пределите дори на международно признатите държавни граници на Третото Българско царство, във всички земи, обитавани от православни българи, благодарение усилията и дипломатическия такт на Екзарх Йосиф, се организират църковни и просветни структури, които ръководят живота на Българския народ, укрепвайки православната ни и културна идентичност.

След Балканските войни седалището на Българския екзарх се премества в новата българска столица София, макар след кончината на блаженопочиналия Български екзарх Йосиф през 1915 г. цели тридесет години до 1945 г. Българската църква няма свой Предстоятел – Екзарх, а се ръководи от Светия Синод, председателстван от Наместник-председател. И в този период обаче Православната ни църква не изостави духовните си чеда, полагайки майчински грижи за тях, включително в далечните земи на Северна Америка, където учредява свои духовни центрове.

В символ на единството на православна България се превърна построеният през 1912 г. и осветен през 1924 г. храм-паметник "Св. Александър Невски", издигнат в памет на отдалите живота си за освобождението на България и в чест на възстановяването на Българската държава. До днес този храм със статут на ставропигия е Патриаршеска катедрала от общонационално значение, в който се намира славният Патриаршески престол на Светейшите Български първойерарси.

Жестоките промени, настъпили в Родината ни след 9 септември 1944 г., осъществиха погром в християнския нравствен порядък и традиции на благочестивия ни народ. Православна България попадна след Втората Световна война окончателно в сферата на влияние на болшевишкия безбожен тоталитарен строй на човеконенавистна диктатура. Враждебността към Вярата, към светата Църква и към благочестивите българи от страна на тираничния комунистически режим се проявяваше без каквато и да е милост чрез убийства, зверства, затвори без съд и присъда. Даже и през това тежко време на гонения, страдания и маргинализация на Църквата, обаче, подвигът на представители на нашето православно българско духовенство и на верния Божи народ принесе достоен плод пред Всеблагия Бог, а Православната ни църква, въпреки утеснението и изолацията, в които бе поставена, се увенча с нови успехи.

На 21 януари 1945 г., подир тридесетилетна вакантност на Българския екзархийски престол, беше избран за нов Български екзарх – Софийският митрополит Стефан. Тържествената му Екзархийска интронизация се проведе в древния храм-базилика "Света София – Премъдрост Божия", гордост на столичния ни град, в който през далечната 343 г. е проведен Сердикийският събор.

Независимо от изпитанията на времето, на 22 февруари 1945 г. с Томос на Вселенския патриарх Вениамин в Патриаршеския катедрален храм на Константинопол "Св. вмчк Георги Победоносец" бе вдигната наложената порано върху Българската църква злополучна схизма. С този акт се премахна внесената изкуствено аномалия в единството на Тялото Христово и каноничното общение на Православната ни църква с Майката-Църква и с всички Поместни православни сестри-църкви беше възстановено. Пълно вътрешно канонично устройване на Църквата ни обаче беше постигнато едва на Поместния събор на светата ни Църква на 10 май 1953 г.

На този забележителен в най-новата ни църковна история ден, след като

светият Патриаршески български престол беше вдовствал в продължение на петстотин и шестдесет години, беше възстановена старославната и скъпа на сърцата ни света Българска Патриаршия. В същия ден Третият църковно-народен събор, естествено прераснал в Първи Патриаршески изборителен, избра за пръв в Новото време Български патриарх и Софийски митрополит тогавашния Пловдивски митрополит Кирил, с когото Престолът на Патриарсите ни беше отново въздигнат в слава и величие.

Патриаршеското достойнство на родния ни Първоерарх беше признато от Православните църкви, участвали в интронизацията на новия Български патриарх. На 27 юли 1961 г. (църковното честване на светите Седмочисленици) най-високият ранг на Поместна православна църква – Патриаршия бе признат официално от Вселенския патриарх Атинагор, който със специална Патриаршеска енциклика призна възстановения в 1953 г. патриаршески статут и институт на светата ни Българска православна църква, а това откри пътя към всеобщото признаване на Патриаршията ни от всички свети Православни църкви.

Богу било угодно, щото след осемнадесетгодишно многоплодно и разностранно патриаршеско служение, на 7 март 1971 г. да призове в Своите небесни селения Светейшия Кирил, Патриарх Български и Митрополит Софийски. Съгласно предсмъртната му воля той беше погребан в съборния храм “Успение на Пресвета Богородица” – в ставропигиалния Бачковски манастир. Там е бил заточен, починал и погребан последният Български патриарх на Търново св. Евтимий, чиито честни свети мощи бяха открити през 1905 г., които през миналата 2023 г. бяха тържествено прославени и Св. Синод на Българската православна църква – Българска Патриаршия определи тяхното честване и богослужебно преклонение пред тях да се извършва ежегодно на датата 22 октомври. В същата св. обител мирно се покоят тленните останки на последния Български екзарх Стефан, който ведно с Българския патриарх Кирил са обявени за “Праведници на света” по повод основната им роля за спасяването на над 50 000 български евреи, което е уникално достижение и подвиг до степен на саможертва в годините на безчовечния режим на Третия райх и Холокоста.

На 4 юли 1971 г. в Синодалната палата в българската столица София беше свикан Патриаршески изборителен църковно-народен събор, който избра за следващ Български патриарх и Софийски митрополит тогавашния Ловчански митрополит Максим. Той възглавяваше Православната ни църква повече от четири десетилетия – период на политически и обществени промени.

Изпитанията, през които премина светата ни Църква при Светейшия Максим, бяха тежки, но те бяха преодоляни благодарение на апостолската му ревност, себеотдание и търпение, на неуморните му трудове и на молитвите му.

С присъщата за него мъдрост, благост и дълготърпение Патриарх Максим въздигна авторитета на светата ни Църква основно в междуцърковните взаимоотношения, но и в българското общество. С личния си монашески пример на живот и служение, в годините на атеистичната диктатура, Светейшият Максим успя да съхрани Църквата, като принесе своя плод на изповедничество и послужи за пример на мнозина архиереи и духовници. С благочестие и смирение, с твърда вяра и висок християнски морал той не позволи Православната ни църква да рухне и в тежкия период на достопечалния разкол, като се подчини на решенията на Всеправославния надюрисдикционен събор, свикан и председателстван от Вселенския патриарх Вартоломей през есента на 1998 г. в Патриаршеската катедрала в София. Този Събор с християнска любов и църковна икономия опрости и бащински възприе в лоното на Българската църква всички отклонили се от църковното единство, които пожелаха да се завърнат в него. Патриарх Максим ни завеща да сме в мир с всички Божии чеда и да пребиваваме в благоволение помежду си, като така ни водеше всички нас по пътя на Христовата любов.

В уединение и непрестанна молитва към Бога, след боледуване, на 6 ноември 2012 г. Светейшият Български патриарх и Софийски митрополит Максим се пресели в небесните селения за служение Богу в тържествуващата Му Небесна Църква, на Когото беше посветил целия си живот, дело и всеотдайност.

След кончината на блаженопочиналия и приснопамятен Патриарх Максим на Българския патриаршески престол се възкачи Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Неофит, който дотогава оглавяваше Русенска епархия. Каноническият му избор се извърши от Третия Патриаршески избирателен църковен събор, проведен в столицата София на 24 февруари 2013 г.

През годините на своето първосветителско служение в светата ни Църква Светейшият Неофит беше приемник на достойни предходници, полагайки усилия да надгражда върху положените от тях здрави основи, да съхранява мира и църковното единство. В паметта на Църквата ни той остава със своята кротост и смирение, блага воля и христоподражателна отеческа

любов към всички свои чеда. Затова блажената му кончина на 13 март 2024 г. донесе много болка и скръб на светата ни Църква и на цялото православно изпълнение в нашето общество.

През изтеклите седемдесет и една години от Възстановяването на патриаршеското достойнство на Православната ни църква и възвръщане блясъка на патриаршеската митра – при служението на приснопаметните наши патриарси блаженопочиналите Кирил и Максим и новопреставления Неофит – Българската Патриаршия се възобнови, укрепна и се утвърди още повече в призванието си да бъде духовна майка и кърмилница на православния ни български род. Тя издигна своя престиж и авторитет във вътрешен, но все по-значимо и във външен план, оставайки вярна на своята мисия – да просветява богохранимото и паство със светлината и непреходните истини на Христовото Благовестие, като го укрепява в праотеческата Православна вяра и го води към духовен възход.

Като отчита историческата отговорност и мисия, а и градивната роля на родната ни Патриаршия за църковния и държавния, обществен и културния живот на православно изпълнение и на целокупния ни народ, живеещ в мир и хармония с представителите на всички вероизповедания в страната, то нейните заслуги в миналото за запазване и утвърждаване духовното единство на българския народ, Светият Синод, в изпълнение на Свещените Канони и Устава на светата ни Църква, определи, щото Българската Патриаршия да бъде отново възглавена, като бъде избран нов Патриарх и интронизиран на овдовелия ни Патриаршески престол.

Вземайки в съображение всичко гореизложено, Св. Синод в заседанието си от 19 март 2024 г., протокол № 7 – пълен състав, на основание чл. 42 – чл. 47 от УБПЦ – БП, реши на 30 юни 2024 г., в град София, да се произведе Четвъртият Патриаршески избирателен църковен събор и Патриаршеска интронизация.

Така, след като цялата предварителна каноническа процедура по подготовката, организирането, свикването и провеждането на Патриаршеския избирателен църковен събор е вече изпълнена, днес, 30 юни 2024 г., след Божествената света литургия, отслужена в Синодалния параклис “Св. цар Борис-Михаил Покръстител” в столицата София, членовете на настоящия Четвърти Патриаршески избирателен църковен събор се събраха заедно в Приемния салон на Синодалната палата, за да изберат чрез тайно гласоподаване, съгласно чл. 47, ал. 1-4 от УБПЦ – БП, Предстоятел на светата Българска православна църква – Светейши Патриарх Български и Митрополит Софийски.

Съгласно разпоредбите на УБПЦ – БП, чл. 41, в състава на този Събор влизат всички епархийски митрополити, членове на Св. Синод, епископи на БПЦ – БП, по седем представители от всяка епархия – трима клирици, двама миряни, един монах и една монахиня, а за Софийска епархия дванадесет представители – шестима клирици, четирима миряни, един монах и една монахиня, също и по един представител от трите ставропигиални манастира, на двете Духовни семинарии и, съгласно приетата от Св. Синод Наредба в заседанието му от 25.05.2024 г., протокол № 9 – пълен състав, деканите на Богословските факултети на СУ “Св. Климент Охридски” и на ВТУ “Св. св. Кирил и Методий”, както и Ректорът на Православната духовна академия “Св. св. Кирил и Методий”, гр. Пловдив, всичко – сто и четиридесет души.

След пристойна към нашия Господ и Спасител Иисус Христос молитва Наместник-председателят на Светия Синод – Врачанският митрополит Григорий прогласи Патриаршеския избирателен събор за открит.

Съгласно чл. 46, ал. 2 от УБПЦ – БП, преди да се пристъпи към самия избор, беше избрано Избирателно бюро в състав: Наместник-председателят на Светия Синод и Председател на Патриаршеския избирателен църковен събор – Врачански митрополит Григорий, и членове:

Ст. ик. Михаил Руменов Михайлов – единодушно

Ст. ик. Борис (Борислав) Стилянов Петров – единодушно

Борис Иванов Калибацев – 83 гласа

Доц. д-р Николай Светославов Янев – 81 гласа

Комисията по пълномощията, утвърдена с решение на Св. Синод в заседанието му на 12 юни 2024 г., прот. № 10 – пълен състав, провери пълномощията на избирателите и ги съобщи на Избирателното бюро. От

всичко 140 избиратели присъстват с редовни пълномощия 138, което съставлява изискуемото в чл. 46, ал. 3 от УБПЦ – БП, мнозинство.

Наместник-председателят на Св. Синод и Председател на Патриаршеския избирателен църковен събор обяви имената на тримата епархийски митрополити, избрани от

Св. Синод за достойни за Патриаршеския престол, а именно:

Врачански митрополит ГРИГОРИЙ

Ловчански митрополит ГАВРИИЛ

Видински митрополит ДАНИИЛ

След това той прикани избирателите чрез тайно гласоподаване да дадат своя вот.

Като приключи гласуването, Избирателното бюро публично провери валидността на бюлетините, преброи подадените гласове и установи следния резултат:

За Врачански митрополит ГРИГОРИЙ са подадени 64 гласа.

За Ловчанския митрополит ГАВРИИЛ са подадени 19 гласа.

За Видински митрополит ДАНИИЛ са подадени 51 гласа.

Невалидни бюлетини 4

Общо 138

Поради обстоятелството, че никой от тримата митрополити не получи изискуемото мнозинство от 2/3 от присъстващите избиратели, се пристъпи към втори тур на гласоподаването. След приключването на гласуването на втория тур Избирателното бюро публично провери валидността на бюлетините, преброи подадените гласове и установи следния резултат:

За Врачански митрополит ГРИГОРИЙ са подадени 66 гласа

За Видински митрополит ДАНИИЛ са подадени 69 гласа

Невалидни бюлетини 3

Общо 138

На основание чл. 47, ал. 3 от УБПЦ – БП Председателят на Избирателното бюро обяви Негово Високопреосвещенство Видински митрополит ДАНИИЛ, получил повечето гласове, за канонично и уставно избран от клира и народа СВЕТЕЙШИЙ БЪЛГАРСКИ ПАТРИАРХ И СОФИЙСКИ МИТРОПОЛИТ.

За всичко станало, на основание чл. 47, ал 4 от УБПЦ – БП, се състави този Акт, който се вписа в Кондиката на Св. Синод и се подписа от Бюрото на

Събора и от всички присъствали членове на Патриаршеския избирателен църковен събор за вечен спомен.

Председател на Патриаршеския избирателен църковен събор и Наместник-председател на Св. Синод
Врачански митрополит Григорий

Епархийски митрополит, членове на Св. Синод
На САЩ, Канада и Австралия митрополит Йосиф
Великотърновски митрополит Григорий
Плевенски митрополит Игнатий
Ловчански митрополит Гавриил
Пловдивски митрополит Николай
Западно- и Средноевропейски митрополит Антоний
Варненски и Великопреславски митрополит Йоан
Неврокопски митрополит Серафим
Русенски митрополит Наум
Старозагорски митрополит Киприан
Видински митрополит Даниил
Доростолски митрополит Яков
Сливенски митрополит Арсений
III. Епископи на Българската православна църква –
Българска Патриаршия

Мелнишки епископ Герасим
Адрианополски епископ Евлогий
Тивериополски епископ Тихон
Велички епископ Сионий
Белоградчишки епископ Поликарп
Агатополски епископ Иеротей
Смоленски епископ Висарион
Константийски епископ Михаил
Браницки епископ Пахомий
Главиницки епископ Макарий
Велбъждски епископ Исаак
Никополски епископ Матей
Епархийски делегати, избрани и определени за
членове на Патриаршеския избирателен църковен събор
А. Софийска епархия

архим. Василий (Васил Иванов Савов)

ст. ик. Георги Методиев Паликарски
ст. ик. Кирил Богданов Дидов
ст. ик. Михаил (Мишо) Димитров Колев
ст. ик. Михаил Руменов Михайлов
архим. Януарий (Янко Василев Джангозов)
проф. д-р Александър Стоянов Омарчевски
Ангел Владимиров Младенов
Даниел Павлов Николов
доц. д-р Николай Светославов Янев
архим. Йоаким (Борислав Милчев Балтов)
монахиня Марина (Десислава Димитрова Горненска)
Б. Българска източноправославна епархия в САЩ, Канада и Австралия

прот. Атанас Димитров Мегеров
ст. ик. Петър Пенчев Тотев
прот. Антоний Зоран Попоски
Бисер Михайлов Георгиев
Ивайло Върбанов Върбанов
йером. Климент (Кирил Иванов Страхилов)
В. Великотърновска епархия

ик. Руслан Любомиров Личев
ик. Михаил Йорданов Хаджиев
прот. Георги Йорданов Йорданов
Полина Веселинова Помакова
доц. д-р Николай Цветанов Марков
йером. Михаил Юриевич Максимов
монахиня Пелагия (Петя Цветанова Костова)
Г. Плевенска епархия

ик. Антон Гавраилов Търнев
ик. Венци Яков Христов
свещ. Момчил Венциславов Риджалски
Марина Константинова Георгиева
Цанка Петрова Илкова
Д. Ловчанска епархия

ст. ик. Любомир Иванов Казашки
ст. ик. Вениамин (Венцислав) Димитров Павлов
ст. ик. Борис (Борислав) Стилянов Петров
Стефка Пенчева Спиридонова

Христо Иванов Минков
йером. Нектарий (Радомир Михайлов Балабанов)
монахиня Касиана (Касиана-Мария Георгиева Тодорова)
Е. Пловдивска епархия

ст. ик. Атанас Стоянов Манолов
свещ. Ангел Георгиев Ангелов
ст. ик. Тодор Димитров Хаджиев
Радомир Петров Чолаков
Борис Иванов Калибацев
архим. Максим (Кузман Георгиев Глухчев)
монахиня Филотея (Милена Тодорова Динева)
Ж. Българската източноправославна епархия в Западна и Средна Европа

ст. ик. Юлиан Теофилов Ангелов
ст. ик. Недялко Атанасов Калинов
прот. Цоло Митков Кривачков
Мартин Ганчев Пенев
Христо Петров Беров
схиархим. Йоханес Пфайфер
З. Варненска и Великопреславска епархия

ст. ик. Дончо Александров Дончев
ик. Йордан Василев Найденов
ик. Стефан Иванов Николов
Ивайло Петров Николов
д-р Христо Василев Манев
Архим. Прокопий Атанасов Костадинов
монахиня Теофана (Румянка Върбанова Иванова)
И. Неврокопска епархия

ик. Андон Георгиев Шавулев
ст. ик. Георги Костадинов Кумбаров
Свещ. Никола Христов Златински
Емил Асенов Мингов
Росен Атанасов Михайлов
архим. Теофил (Данев Андреев)
монахиня София (Захариева Заркова)
Й. Русенска епархия

ст. ик. Илия Йорданов Тонков

ст. ик. Валентин Георгиев Лазаров
ст. ик. Георги Иванов Георгиев
Теодора Михова Кятовска
Никола Джипов Николов
архим. Филарет (Асен Радославов Драгомиров)
монахиня Макрина (Мирослава Кирилова Бонджева)
К. Старозагорска епархия

архим. Богослов (Димитър Здравков Димитров)
ик. Тодор Недялков Донев
протодиякон Димитър Петров Куманов
Кристиан Стоянов Иванов
Диан Станимиров Димитров
архим. Панкратий (Кольо Стефанов Бузов)
монахиня Пелагия (Боряна Христова Григорова)
Л. Врачанска епархия

ик. Аспарух Томиславов Аспарухов
ик. Владислав Велизаров Цветанов
ик. Николай Димитров Костадинов
Михаил Любомиров Димитров
Наталия Чавдарова Тодорова
монах Софроний (Калин Иванов Бошняков)
монахиня Ксения (Моника Петкова Райкова)
М. Видинска епархия

ик. Рафаил Иванов Александров
свещ. Благовест Георгиев Борисов
архим. Нифонт (Димитров Димитров)
Илияна Иванова Мавродиева-Ангелова
Симо Николов Симеонов
йером. Йоан (Иван Георгиев Иванов)
монахиня Касиана (Елена Йорданова Велкова)
Н. Доростолска епархия

ик. Стефан Иванов Димитров
протопрезвитер Добри Чаков Иванов
ик. Иво Йорданов Георгиев
Цветана Илиева Цанова
Маргарита Русева Славова
йером. Назарий (Николай Стефанов Николов)

монахиня Михаила (Лилка Василева Попова)

О. Сливенска епархия

архим. Димитрий (Димитър Стоянов Драганов)

ик. Емилиан Михайлов Михайлов

ст. ик. Николай Гинчев Ключков

Иван Димитров Млечков

Димитър Валентинов Загорев

архим. Амвросий (Ангел Атанасов Пандилев)

игумения Серафима (Силвана Александрова Спирова)

Ставропигии

Рилска ставропигиална света обител

архим. Виталий (Румен Василев Гичев-Виталий)

Бачковска ставропигиална света обител

йеродяк. Евтимий (Христо Стефанов Жгунов)

Троянската ставропигиална света обител

архим. Стефан (Симеон Тодоров Тричков)

Софийска духовна семинария “Св. Иван Рилски”

архим. Мелетий (Радослав Славчев Спасов)

Пловдивска духовна семинария “Св. св. Кирил и Методий”

доц. д-р Димитър Атанасов Мирчев

Членове на ПИЦС на основание Синодална наредба приета от Св. Синод на
25.05.2024 г. прот. № 9 – ПС

Павославна духовна академия “Св. св. Кирил и Методий” гр. Пловдив

ст. ик. д-р Добромир Кирилов Костов

Богословски факултет на Софийски университет “Св. Климент Охридски”
доц. д-р Ивайло Иванов Найденов

Православен Богословски факултет на Великотърновски университет
“Св. св. Кирил и Методий”
проф. д-р Магдалена Маринова Легкоступ

bg-patriarshia.bg